

Geheim agent oma

Manon Sikkel

Illustraties Katrien Holland

8

Over Max

Max woont in een nieuwbouwwijk. In een keurig rijtjeshuis met een voortuin van grind, en twee pompoenen en een gans bij de voordeur. Hij zit op voetbal, hij houdt van lezen en droomt ervan om later ruimte reiziger te worden. Hij heeft een grote bos met donkere krullen en een stralende lach. Hij wil graag cool zijn, maar dat is nog niet zo makkelijk als je moeder je kleren koopt en de kapper steeds probeert je krullen af te knippen. Max is voor heel veel dingen bang. Bang voor het donker, bang voor spinnen en bang voor Vinnie, de jongen in zijn klas die altijd wil vechten. Gelukkig is er een iemand voor wie hij nooit bang is. Dat is zijn oma. Ze is de liefste oma van de hele wereld. Op vrijdagmiddag komt ze hem altijd van school halen. Ze woont vlakbij, en hij zou best alleen naar haar toe kunnen lopen. Maar zijn oma vindt hem nog te jong, en dus komt ze hem ophalen. In het ergste geval heeft ze een veel te grote zelfgebreide trui bij zich, die hij op het schoolplein al moet aantrekken. Ze is bang dat hij kouvast. Max houdt van zijn oma, maar soms zou hij willen dat ze hem niet behandelde als een kleuter van drie. Op een dag kan zijn oma hem niet komen ophalen. En dan blijkt Max ineens nóg een oma te hebben. Ze heeft heel lang in het buitenland gewoond.

Deze oma heeft een tijgerpak aan en een zonnebril op. Ze lijkt wel een filmster. Wanneer Max in de auto van zijn oma stapt, wordt alles anders. Het is de eerste keer dat hij over de snelweg scheurt. En ook de eerste keer dat hij een echt pistool in zijn hand heeft. De eerste keer dat hij bijna gevangengenomen wordt. En de eerste keer dat hij de president van China ontmoet...

Een oma in duizend stukjes

Op vrijdagmiddag is Max altijd vroeg uit school. Zijn oma komt hem ophalen. Ze is doof aan één oor. Soms vergeet Max dat. Dan loopt hij naast haar en vertelt hij wat er op school is gebeurd. Dat de juf alweer boos op hem is geworden, bijvoorbeeld. Omdat hij niet stil wilde zitten. Of omdat hij na de pauze niet naar binnen wilde. Wie wil er ook de hele dag binnen zitten? Vandaag moest Max voor straf de pauze in de klas doorbrengen. Hij had gevochten met Vinnie. Dat kwam doordat Vinnie hem had uitgescholden. Hij had Vinnie op de grond gegooid en was boven op hem gaan zitten. Vinnie is vervelend, maar gelukkig niet zo sterk. Wanneer Max klaar is met vertellen, vraagt zijn oma: 'Was het leuk op school?' Max knikt maar. Hij heeft geen zin om het hele verhaal opnieuw te vertellen in haar goede oor. 'Ik heb iets voor je,' zegt zijn oma. Ze haalt een plastic tas uit haar fietstas. Ze pakt er een lichtgroene wollen trui uit. 'Hoe vind je hem?' Max wil zeggen dat hij hem lelijk vindt, maar hij ziet hoe blij zijn oma naar de trui kijkt. 'Mooi,' zegt hij daarom.

‘Kom, doe hem maar aan.’
Ze trekt de trui over zijn hoofd.

Max voelt de wol al kriebelen. Hij kijkt naar zijn handen. Die zitten halverwege de mouwen. ‘Ik rol je mouwen wel op,’ zegt zijn oma. Op dat moment komt Vinnie op zijn fiets langs. ‘Wat een poepkaktrui,’ zegt hij met een grote grijns. Max heeft zin om achter hem aan te rennen en hem van zijn fiets te trekken. Hij haat Vinnie. Zijn oma streelt hem over zijn haren. ‘Laat hem maar. Hij is jaloers,’ zegt ze.

Bij oma thuis is het altijd lekker warm. Eigenlijk is het zo heet dat je bijna geen adem kunt halen. Max voelt het zweet langs zijn nek lopen. De trui kriebelt nu nog meer. ‘Zullen we een puzzel van duizend stukjes maken?’ Zijn oma legt een doos op tafel. Op het deksel staat een foto van witte bergen met

een blauwe lucht erboven.

‘Liever niet,’ zegt Max zacht.

‘Je moet wel in mijn goede oor praten, anders hoor ik je niet.’

‘Ik zei: “Leuk.”’

Zijn oma kijkt hem met grote ogen aan.

Haar mond staat een beetje open.

‘Gggrhh,’ klinkt er uit haar keel.

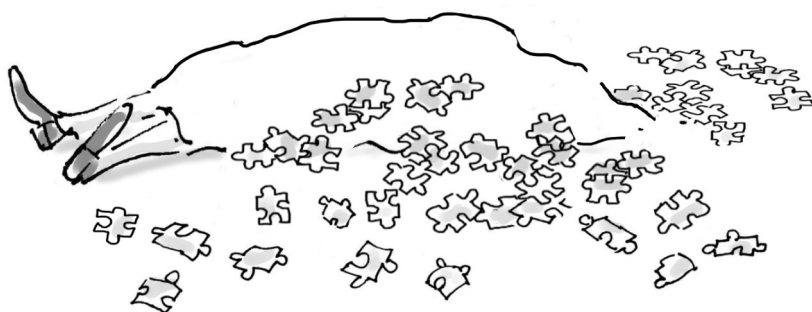
‘Oma?’

‘Grhghggh brrr tsss.’ Haar wangen zijn nu wit, en haar ogen worden steeds groter.

Max kijkt naar een straaltje spuug dat uit haar mond loopt. Hij vindt het vies.

Hij wil snel de andere kant op kijken.

Zijn oma wijst naar de telefoon. Ze schudt met haar hoofd. Dan pakt ze het tafelkleed en trekt het over zich heen. Met een bons valt ze op de grond. Alleen haar voeten steken onder het tafelkleed uit. De doos met de puzzel is de lucht in gevlogen. Overal liggen stukjes witte bergen.

‘Oma?’

Het blijft heel stil onder het kleed.

Max kijkt geschrokken naar zijn oma. Dan rent hij naar de telefoon. Hij wil iemand bellen, maar hij weet

geen enkel nummer. Gelukkig ziet hij een briefje naast de telefoon liggen. *Bellen in geval van nood*, staat erop. Hij toetst het nummer in. Het zijn maar drie cijfers: 1, 1, 2.

Niet lang daarna wordt er aangebeld. Er staat een vrouw in een witte jas op de stoep. Achter haar ziet hij een ziekenwagen. Ze duwt hem opzij en gaat op de grond naast zijn oma zitten. Ze roept iets naar twee mannen die ook de kamer in komen. Ze praten snel en hard, en Max heeft geen idee waar ze het over hebben. Dan draait een van de mannen zich naar hem om. ‘Het gaat nu niet zo goed met je oma,’ zegt hij. ‘We gaan wat lucht in haar pompen. Wacht maar buiten.’

Buiten ziet Max een paar mensen bij het hek staan. ‘Is er iets met je oma?’ vraagt een vrouw van een jaar of honderd. ‘Ze is gevallen,’ zegt hij. ‘Gevallen? Heeft ze iets gebroken?’ ‘Ik weet het niet. Ze ligt op de grond, onder een puzzel van duizend stukjes.’ De oude vrouw kijkt geschrokken. ‘In duizend stukjes?’ Max knikt. ‘Ja, eerst brak ze in twee stukken. En toen viel ze in duizend stukjes uit elkaar. Nu gaan ze lucht in haar pompen.’ De oude vrouw slaat haar hand voor haar mond. ‘O, gossie, gossie, gossie,’ zegt ze.

Even later komen de twee mannen naar buiten.
Ze dragen zijn oma.
Die zit met een doorzichtig slangetje vast
aan de vrouw in de witte jas. Max ziet dat zijn oma
haar ogen open heeft. ‘Gaaf het, oma?’ vraagt hij.
Ze glimlacht. ‘Ik heb het zo koud,’ zegt ze.
De mannen doen de deuren van de ziekenwagen open.
Ze willen zijn oma naar binnen schuiven.
‘Wacht!’ roept Max. Hij trekt de kriebeltrui
over zijn hoofd en legt die over zijn oma heen.
‘Wat ben je toch een lieverd,’ fluistert ze.
Max kijkt de ziekenwagen na. Die rijdt
met zwaailichten en loeiende sirenes de straat uit.
Max had best mee gewild in de ambulance.
Dat is veel spannender dan een puzzel
van duizend stukjes maken.

Een nieuwe oma

Max speelt met zijn zusje. Hij heeft haar met touw aan een boom gebonden. Haar handen zitten vast achter haar rug. Max is heel goed in knopen maken. Hij weet zeker dat ze niet los kan komen.

Haar voeten heeft hij vastgebonden met een springtouw. Op haar hoofd heeft hij een appel gelegd.

‘Niet bewegen,’ zegt hij.

Zijn zusje Vesper schudt met haar hoofd.

De appel valt op de grond.

‘Vesper!’ roept hij boos.

‘Maak me los. Ik wil niet vastgebonden zijn.’

Ze probeert het touw om haar voeten los te schoppen.

Max legt zijn pijl-en-boog op de grond.

‘Je moet de appel op je hoofd houden.

Anders kan ik niet schieten,’ zegt hij.

‘Straks schiet je in mijn oog,’ zegt Vesper huilend.

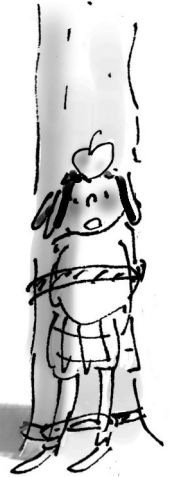
Ze lijkt soms wel een baby, vindt Max.

‘Als je niet stil bent, moet ik je mond dichtplakken,’ zegt hij.

‘Mama!’

Max pakt de appel en legt hem terug op haar hoofd.

‘Niet bewegen.’ Hij doet een paar stappen naar achteren. Hij trekt het touw

van de pijl-en-boog strak en richt zijn pijl
op de appel. Hij heeft dit al zo vaak geoefend.
Het kan niet misgaan. Hij doet één oog dicht,
houdt zijn adem in en richt.
'Max, niet doen!' roept zijn moeder.
Net op dat moment laat hij de pijl los.
Veel eerder dan hij had gewild.
Met een zoevend geluid schiet die door de lucht.
'Nee!' roept zijn moeder. Ze rent de tuin in.
Max durft niet te kijken. Hij telt tot tien.
Dan kijkt hij op. Zijn moeder heeft Vesper losgemaakt
en houdt haar stevig in haar armen. 'Wil je dat nooit
meer doen? Je had wel in haar oog kunnen schieten!'
Max raapt de appel op en kijkt naar de pijl.
Die is dwars door de appel heen gegaan.
Nog nooit heeft hij een appel
zo mooi doormidden geschoten.

Die avond hoort Max zijn ouders ruziemaken.
Dat doen ze bijna nooit. Er moet wel iets
heel belangrijks zijn. Hij sluipt de trap af
en verstopt zich achter de kapstok.
'Ik wil het niet hebben!' hoort hij
zijn moeder schreeuwen.
'Maar wij moeten allebei werken,' zegt zijn vader.
'Dat weet ik ook wel!' roept zijn moeder.
'Je hoeft niet zo te schreeuwen,' zegt zijn vader.
'IK SCHREEUW WANNEER IK DAT WIL!'
Het blijft een tijdje stil. Max loopt op zijn tenen
naar het eind van de gang. Hij legt zijn oor tegen
de keukendeur en hoort zijn moeder zacht huilen.
'Wie moet er anders op hem passen?'